

1

มาสเตอร์บราวน์

ป๊อก! ป๊อก! ป๊อก!

เสียงตอกดังเป็นจังหวะจะโคนต่อเนื่องมาสักพักหนึ่งแล้ว มือเล็กที่กำด้ามค้อนไม้แทบไม่มีด ยิ่งคงกำกระชับสลับกับคลายมือตามจังหวะตอกค้อนลงบนจิ๊กซอว์ไม้ กระทั่งเต็มเต็มจิ๊กซอว์ตัวสุดท้ายลงในกรอบของภาพรวมสำเร็จ เด็กน้อยเฝ้าคอยมองผลงานตัวเอง ก่อนจะไล่มือไปตามรอยต่อ เมื่อนิ้วสะกดตัวต่อตรงมุมไหนที่ยังไม่เรียบ ก็หยิบค้อนมาตอกใหม่จนเรียบ การทำงานด้วยความละเอียดรอบคอบเกินเด็กนั้นตอกอยู่ในสายตาของผู้เป็นพ่อแม่ที่แอบดูอยู่ห่างๆ

“ลูกอยู่อย่างนี้มานานแค่ไหนแล้ว” บาร์น มิซซาร์พ ถามภรรยาเบาๆ

“ก็ตั้งแต่ตื่นนอนมานั้นแหละค่ะ นอกจากตอนกินอาหารแล้ว ก็ไม่ยอมวางมือจากจิกซอร์เวทที่ฉันทำให้แก่เล่นเมื่อวานเลย” อมีเรียตอบ

“จิกซอร์ที่คุณบอกว่า มันจะช่วยฝึกให้เราควบคุมพลังพสุธาเวทในตัวเราได้ดีขึ้นนะเหรอ”

ครั้น! กระบะภาพจิกซอร์ที่ต่อเสร็จแล้วถูกคว่ำลงบนพื้น เด็กชายตอกค้อนไม่ตรงจุดกึ่งกลางกันกระบะ จิกซอร์ที่ต่อไว้แบบสนิทรีวกราวสู่พื้น เมื่อเด็กน้อยยกกระบะออก ก็เผยให้เห็นจิกซอร์แต่ละชิ้นซึ่งแตกตัวเป็นจิกซอร์ที่มีขนาดเล็กลง

“ค่ะ คุณเห็นที่เก่าทำไมคะ เมื่อแก้ต่อภาพเสร็จสมบูรณ์ครั้งหนึ่ง จำนวนจิกซอร์ก็จะเพิ่มขึ้น ทำให้ภาพต่อมามีรายละเอียดมากขึ้น ภาพเหล่านั้นต้องติดกันด้วยเวทแอทชิฟ เป็นศิลาเวทพื้นฐาน ซึ่งดึงดูดของสองสิ่งให้อยู่ติดกัน และตอนตอกค้อนลงไปจะต้องถ่ายทอดเวทอีกบทซึ่งตรงข้ามกับแอทชิฟ คือ คาเบจ เวทสลายแรงยึดติด...”

“เดี๋ยวละ คุณสอนให้ลูกใช้เวทสองเวทที่แตกต่างกันพร้อมกันขึ้นเหรอ” บาร์นขัดจังหวะคุณแม่ที่กำลังตื่นเต้นกับพัฒนาการของลูกชายอย่างอดไม่ได้

“ไม่ได้เหรอ” อมีเรียถามเสียงซื่อ จนบาร์นส่ายหน้า

“ต่อเลยครับ แล้วยังไง ลูกของเราทำมันได้ดีใช่ไหม”

“ยิ่งกว่าดี มันดีมากเลยละ ลูกของเราเพิ่งลิ้มรสเองนะ แต่ควบคุมพลังทั้งสองเวทจนต่อภาพนั้นเสร็จสมบูรณ์ได้ มันสุดยอดเลยนะค่ะ”

บาร์นมองภาพใหม่ที่ลูกชายกำลังต่อ แล้วปรบว่า “เด็กลิ้มรสที่ต่อภาพจิกซอร์ซึ่งมีความละเอียดขนาดนี้ได้ ก็ต้องสุดยอดอยู่แล้ว ผม

ไม่ได้พูดเข้าข้างลูกตัวเองด้วยนะ”

อมีเรียหัวเราะอารมณ์ขันของสามี “ขอโทษที่ตื่นตื่นไปหน่อยคะ
ฉันแค่ตั้งใจที่ลูกไปได้ดีกับพลังที่เขามี”

บาร์นโอบไหล่ภรรยา พลางถามว่า “นี่มันด่านที่เท่าไรของเกมนี้
ล่ะ”

อมีเรียกอดอก แล้วตอบว่า “หกไปแล้วคะ เริ่มต้นที่จิกซอร์จำนวน
สี่ชิ้น แล้วเพิ่มจำนวนขึ้นแบบทวีคูณ ครั้งนี้เป็นรอบที่เจ็ด จำนวนจิกซอร์
ตอนนี้ คือสองร้อยห้าสิบหกชิ้น”

“และเขากำลังจะต่อเสร็จแล้ว” บาร์นเพิ่มพ้ำ

ดวงตาของอมีเรียเปล่งประกาย แต่ก็แปรเปลี่ยนเป็นแววกังวล
ในที่สุด ความตึงเครียดของภรรยาที่ส่งผ่านมาทางอ้อมกอด ทำให้บาร์น
ถามขึ้นว่า

“คุณกังวลอะไร”

“ฉันเป็นห่วงมากคะ ลูกของเราอาจพิเศษมากกว่าการเป็นเมเนไพบ์
และการที่เขาอยู่ในชีวิตนี้ก็จะทำให้เขาดูแปลกแยกมากขึ้น”

“การอยู่ท่ามกลางคนที่ไม่เหมือนเขา จะไม่เป็นผลร้ายกับเขาใช่ไหม
ครับ”

อมีเรียถอนหายใจยาว “แม้ลูกเราจะไม่มีวันเหมือนคนอื่น และ
ถ้าลูกเป็นอย่างที่ฉันคิด เราจะทำให้เขาอยู่คนเดียวไม่ได้”

“แต่ผมไม่อยากทิ้งคุณไว้ที่คนเดียว” บาร์นแย้ง การไปจากที่นี้
อาจดีสำหรับลูก แต่ถ้าต้องทิ้งภรรยาให้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่นี้เพียงลำพัง
ก็ไม่ใช่ว่าสิ่งที่เขาต้องการเช่นกัน

อมีเรียยิ้มกว้าง “แต่ก่อนมาเข้าโรงเรียนก็ได้ค่ะ สิ่งสำคัญที่เราควรห่วงมากกว่า คือเราจะย้ายไปที่ไหนต่างหาก”

บาร์นมองรอยยิ้มของภรรยา แล้วหันไปมองลูกชายที่ยังคงตอกล้อไม่หยุด เขามองเลยไปยังพื้นวางของเล่นมากมาย ซึ่งมีระเบียบประดิษฐ์ขึ้นเอง เพื่อให้ลูกชายตัวน้อยได้ฝึกฝนและเรียนรู้การตอบสนองต่อพัฒนาการในแต่ละช่วงอายุ แล้วยิ้มขึ้น

“อมีเรีย”

“คะ?”

“คุณไม่คิดบ้างเหรอ ว่าของเล่นที่คุณสร้างให้ลูกของเรา อาจจะเหมาะกับลูกของคนอื่นด้วยก็ได้”

ดวงตาของอมีเรียเปล่งประกาย ขณะบาร์นเอ่ยต่อ “ถ้าเราเปิดร้านขายของเล่น ลูกก็จะได้เจอเด็กๆ รุ่นเดียวกัน คุณเองก็จะสนุกกับงานที่ไม่ได้ทำมานาน ไม่ต้องเหงาอยู่ที่นี่คนเดียว ทุกอย่างลงตัว ว่าไหม”

อมีเรียพยักหน้า “ฟังดูดีจังเลยคะ”

“ใช่ แล้วผมก็คิดซื้อบ้านของเราออกแล้วด้วย”

อมีเรียเลิกคิ้ว “เร็วขนาดนั้นเลยเหรอคะ”

บาร์นกระชับอ้อมแขนของเขาแน่นขึ้น ขณะมองลูกชายด้วยแววตามีความหวัง

“ไม่เร็วไปหรอกครับ ถ้าเพื่อลูกของเรา”

“จริงของคุณ ฉันก็คิดมาลึกพักแล้ว ว่าเด็กๆ น่าจะได้เล่นของเล่นพวกนี้ เหวิน่าไม่ค่อยมีของเล่นที่ส่งเสริมพัฒนาการเวท ถ้าของเล่นเหล่านี้มีประโยชน์กับเด็กๆ ฉันจะรู้สึกดีมาก...อย่างน้อยก็ถือว่าเรียนมาแล้ว

ไม่เสียของ”

บาร์นหัวเราะคำเปรียบเปรยของภรรยา แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
เต็มไปด้วยความหวังว่า

“มาสเตอร์บราวน์”

“คะ?”

“ชื่อร้านของเรา ชอบไหมครับ”

อมีเรียยิ้มกว้างแล้วตอบว่า “ง่ายไปไหมคะ”

บาร์นยกไหล่ “ไม่ดีหรอก มาสเตอร์อมีเรีย บราวน์”

“ใครว่าคะ อิม...ก็ดีนะคะ เราจะบอกลูกเมื่อไรดี”

บาร์นพยักพเอิดไปทางลูกชาย ซึ่งกำลังคว้ากระบะภาพจิกซอว์
ที่ต่อเสร็จอีกครั้ง แล้วตอบว่า

“คงต้องรอให้...บาเรียต่อจิกซอว์นั้นเสร็จก่อนมัง”

“งั้นคุณก็คงต้องรออีกสักพัก”

“ครับ? คุณสร้างให้จิกซอว์ชุดนี้ต่อเป็นภาพได้กี่แบบละเนี่ย”

“สิบคะ”

บาร์นตาโต “โห! แล้วภาพสุดท้ายมันก็ขึ้นกันครับ”

อมีเรียสบตาสามี แล้วตอบเสียงเรียบเหมือนเป็นเรื่องธรรมดาว่า

“สองพันสี่สิบแปดชิ้น”

สิบห้าปีต่อมา

กรู๊งกรู๊ง!

“มาสเตอร์บราวน์ยินดีต้อนรับครับ” บาเรียเอ่ยโดยไม่เงยหน้ามอง

ลูกค้านแรกของวัน เพราะสายตาของเขาจับจ้องบรรดาขวดหลากหลายขนาด ก่อนจะหยิบขวดน้ำมันสีเหลืองอ่อนใสมาเปิด แล้วคีบหลอดดูดน้ำมันขึ้นมา จากนั้นหยดน้ำมันสีเหลืองอ่อนใส่ช่องในที่เปิดฝาของหลอดแก้ว
ติ๊ง!

พอหยดน้ำมันหอมระเหยสีเหลืองอ่อนกระทบของเหลวใสในหลอดแก้วก็มีเสียงดังกังวาน สีกลิ่นหลากสีแตกกระจายเป็นรัศมีออกจากหยดน้ำมันนั้น และแตกข่านลามทั่วหลอดแก้วที่ทอดตัวเป็นลำคดเคี้ยวเลาะไปตามขอบชั้นวางของเล่นทั่วร้าน ยิ่งสีกลิ่นเหล่านั้นแผ่กระจายตามหลอดแก้วได้ไกลเท่าไร หลอดแก้วนั้นก็ยิ่งเปล่งประกายส่องสว่างด้วยสีสดใส

เมื่อแสงสว่างเกิดขึ้นที่ใด เสียงดนตรีสนุกสนานรื่นเริงก็ดังจากเหล่าเครื่องเล่นตัวอย่างที่ตั้งโชว์ไว้ เหล่าตุ๊กตาที่ตั้งตามชั้นที่วางของโชว์พากันเต้นตามจังหวะราวกับตอมดมตร์ ร้านของเล่นที่ใหญ่ที่สุดในดีเนโซลจึงมีชีวิตชีวาขึ้น จนผู้ปลูกมันระบายน้อมเต็มหน้าอย่างพอใจ และรอยยิ้มนั้นยิ่งเบิกบาน เมื่อเขาหันไปสบตากับลูกค้านสำคัญ

“มาสเตอร์บราวน์ยินดีรับใช้ สนใจของเล่นชิ้นไหนเชิญทดลองเล่นก่อนได้เลย แต่หากต้องการหาของขวัญวันโรเซร่าให้คู่เด็ดของคุณละก็ ทางเราคงต้องขอแนะนำให้คุณเดินเลยไปอีกประมาณสองร้อยเมตร ร้านมิคซ์เบลอาจหาของขวัญที่เหมาะสมกับสาวสวยสักคนได้”

“ฉันไม่ต้องการของเล่นหรอก แต่ต้องการตัวเจ้าของร้านของเล่นมากกว่า” ลูกค้านตอบพลางยิ้มกว้าง ดวงตาสีดำวาวขึ้นทอประกายขบขันขณะเดินมาเกยคางบนเคาน์เตอร์ แล้วถามต่อว่า

“ทำงานหนักไม่พักไม่ผ่อน ถ้าจ้างให้ลาออก ต้องใช้จ่ายเท่าไร คุณเจ้าของร้าน”

บาเรียหวัหระเสียงก้องทั่วร้าน แล้วตอบว่า “ว่าที่จอมเวทรัตติกาล สาขาอัญมณีผู้โด่งดัง ว่างมากถึงขนาดมีเวลามาล้อเล่นตั้งแต่เมื่อไรกัน ลินค์”

ลินคอร์นยึดตัวตรง พลังตอบว่า “เวรึ้นบอกฉันว่า สาวๆ แห่ง ปราการชินเทลล่า¹ หัวใจสลายเพราะ บาเรีย มิซซาร์พ ทำตัวเป็นอัจฉริยะ หน้าเหมื่อย เรียนหนัก แถมใช้เวลาว่างทั้งหมดอยู่ในร้านของครอบครัว จริงจังเกินไปเปล่าๆ พวกเรายังเรียนอยู่เลย”

บาเรียเดินออกมาจากเคาน์เตอร์ตรงไปกอดคอเพื่อนอย่างคิดถึง เกือบสามเดือนแล้วที่พวกเขาแยกย้ายไปเรียนตามปราการที่ตัวเองเลือก ความทรงจำที่งดงามที่สุดของบาเรียตอนเป็นนักเรียนโรงเรียนเวทแห่ง เซิน่า คือการได้ใช้ชีวิตสามปีและเรียนวิชาพื้นฐานร่วมกับเจ้าชายพเนจร ผู้โด่งดัง ลินคอร์น ดี. ฟรานเซสกา

“นายมาดีเนโซลทำไม” บาเรียถาม พร้อมกับตีดนิ้วเรียกหุ่นยนต์ ดูแลร้านให้ออกมาต้อนรับลูกค้าที่เริ่มทยอยเข้ามา แล้วเดินนำลินคอร์น เข้าไปคุยที่ห้องทำงานด้านใน

“มีเรื่องให้นายช่วยนิดหน่อย” ลินคอร์นตอบ

“นิดหน่อย?”

ลินคอร์นยกมุมปากขึ้น พร้อมกับยกไหล่หน่อยๆ ทำนองไม่แปลกใจ

¹ ปราการชินเทลล่า ปราการแห่งรัฐดิเนอร์ต้า

ที่เพื่อนรู้ทันเขา พลังนั้บบนโซฟาโดยไม่รอให้เพื่อนซื้อเชิญ ส่วนบาเรียหันไปเตรียมเครื่องดื่มมาให้

“ใกล้เทศกาลโรเซร่าแบบนี้ อยากให้ฉันช่วยหาของขวัญให้ลิลาละสิ” บาเรียเดา ขณะวางแก้วน้ำผลไม้ตรงหน้าลินคอรัน แล้วหันไปเทน้ำร้อนใส่กาต้มน้ำชาใบเล็กอย่างคล่องแคล่ว

“เปล่าสักหน่อย ทำไมฉันต้องให้นายช่วยเรื่องนั้นด้วย”

บาเรียหันมาเลิกคิ้วใส่เพื่อนแล้วท้วงว่า “นอกจากปีแรกที่นายหาทางเองแล้ว สองปีหลังมานี้ ถ้าไม่ได้พวกฉันช่วย นายจะหลอกลิล่าได้สำเร็จหรือ”

ลินคอรันส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

“ฉันมีของที่ยากให้อยู่แล้ว แต่ให้พวกนายช่วยเป็นตัวประกอบต่างหาก”

การเฉลียวของลินคอรันทำให้บาเรียหัวเราะขำ

“เจ้าชายเอ๋ยเจ้าชาย ใครจะรู้ว่า ลินคอรัน ดี. ฟรานเชสกา จะจนแถมกับผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่ง”

“มันไม่ถึงขนาดนั้นสักหน่อย แต่นายต้องยอมรับนะ ว่าลิล่าเป็นผู้หญิงที่ความรู้สึกซ้าที่สุดในเซวิน่า”

บาเรียยกชุดน้ำชาของเขามาตั้งบนโต๊ะรับแขก พลังตอบว่า

“ใช่ ความรู้สึกซ้า ไม่อย่างนั้นจะดึงสายตาของนายให้อยู่ที่เธอได้จ้ะหรือ เป็นไงล่ะ สามเดือนที่ไม่ได้เจอกันนะ ร้อนรอนละสิ”

ลินคอรันยกไหล่ไม่ตอบ แล้วเปลี่ยนเรื่อง “ได้ข่าวว่าคุณลุงบาร์นกลับไปอยู่กับคุณป้ามีระเบียบแบบถาวรแล้วหรือ”

บาเรียพยักหน้า “ใช่ คุณพ่อรอให้ฉันเป็นนักเวทฝึกหัดของปราการ
ก่อน ถึงได้กลับไปอยู่กับคุณแม่ ฉันเลยขอท่าน...มาพักที่ร้านแทนที่จะ
เป็นหอพักนะ”

“เธอ มิน่าพนักนี้ฉันถึงได้รู้ว่า มาสเตอร์บราวน์กลายเป็นสถานที่
นิยมของสาวน้อยสาวใหญ่มาพบปะกัน”

บาเรียยิ้มอย่างอ่อนใจกับการวกเข้าเรื่องที่ไม่ว่าเข้าท่าของเพื่อน
เขาไม่ใช่คนที่ผู้หญิงจะสนใจหรอก บาเรียรู้ตัวดี เขาก็แค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง
ที่มีความสุขกับการเรียนและงานที่ทำทุกวัน ก็เท่านั้น

“อย่าลากฉันเข้าไปในวังวนปัญหาเหมือนนายเลย เจ้าชาย”

ลินคอร์นแกล้งส่งสายตาดูให้เพื่อนที่เรียกเขาด้วยฉายาที่เขา
ไม่ชอบใจ ส่วนบาเรีย เมื่อลดถ่วงซาลงก็ถามด้วยเสียงจริงจังว่า

“ตกลงนายต้องการให้ฉันช่วยอะไร”

“ไม่ใช่ฉันหรอกที่ต้องการความช่วยเหลือ พอถึงงานนี้ได้รับให้ว่าน
มาอีกที”

บาเรียเลิกคิ้ว “ไม่รับได้ไหม”

“ไม่ได้” ลินคอร์นตอบสวนมาทันที พลังแย้มยิ้มอย่างมั่นใจ ซึ่ง
บาเรียขอเอายอดขายทั้งวันนี้เป็นประกันเลย ว่าลินคอร์นหมายความว่า
ที่พูดจริงๆ

‘เปล่าประโยชน์ที่จะปฏิเสธให้เสียเวลา’ บาเรียคิด พลังเอนหลัง
พิงพนักเก้าอี้แล้วต่อรองว่า

“ฉันต้องเข้าฟังบรรยายสัปดาห์ละสามวัน สลับกับฝึกภาคปฏิบัติ
สัปดาห์ละสามวัน เหลือเวลาพักแค่อาทิตย์ละวันเดียว ไม่นับที่ต้องดูแล

ร้านอีก นายยังคิดจะเบียดเบียนเวลาที่เหลือน้อยนิดของฉันอีกเหรอ น่าเศร้าใจจัง”

“ฉันรู้ นักปฐาเวศฝึกหัดที่สอบผ่านอย่างไม่มีข้อกังขา ต้องมีงานยุ่งอยู่แล้วละ นายได้รับสิทธิพิเศษในชั้นเรียนที่ได้ชื่อว่ามีคนเรียนน้อยที่สุดในโลกนี่นะ จะให้ว่างได้ยังไง”

คำพูดแค้นตันของเพื่อนทำให้บาเรียหรีตามอง “ต้องมีอะไรที่มากกว่าการให้วุ่นใช่ไหม”

ลินคอร์นพยักหน้า

“และฉันไม่ใช่คนเดียวที่นายชวนด้วยใช่ไหม”

ลินคอร์นเอนหลังกางแขนทั้งสองข้างพาดบนพนักเก้าอี้พลงพยักหน้า แล้วตอบว่า “ก็ไม่มากมาย แต่การมาที่ปราชการชินเทลล่าก็ได้หลายคนอยู่”

“เวิร์น?” บาเรียเดา

ลินคอร์นพยักหน้า แล้วพูดต่อ “แล้วก็...รุ่นพี่แผนกพัฒนาการเวทอีกคนหนึ่ง”

บาเรียนิ่งคิดไป

“สนใจไหมล่ะ” ลินคอร์นถาม

“จะเริ่มเมื่อไร”

ลินคอร์นยิ้มกว้าง เมื่อการเจรจาของเขาเป็นผล “เร็วๆ นี่แหละ ฉันยังหาสมาชิกไม่ครบ ถ้าครบเมื่อไรจะส่งข่าวมาบอก รับรองงานนี้สนุกแน่”

บาเรียยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ แล้วเปรย “นี่กว่าฉันจะเป็นคนสุดท้ายเสียอีก”

“ไม่หอรอกเพื่อน มีคนที่คุยยากกว่านาย”

บาเรียเล็กคิ้ว แล้วเดาว่า “พวกตัวประหลาดนั่นเหร่อ”

ลินคอร์นหัวเราะ “ฉันไม่อยากได้ยินคำเรียกหาแบบนี้จากปากของคนที่ม่แม่เป็นตำนานมีชีวิตของแผนกพัฒนาการเวทหอรอกนะ”

บาเรียยิ้ม ใช้ อมีเรีย บราร์น คือตำนานตัวประหลาดของแผนกพัฒนาการเวทที่โดดเด่นยิ่งกว่าใคร ตอนแรกเขาซึ่งเป็นลูกก็วางแผนว่าหลังเรียนจบจากโรงเรียนเวทแห่งเซวิน่า ก็จะไปเข้าเรียนต่อในแผนกนี้เหมือนกัน แต่เกือบสามเดือนที่ได้เรียนรู้ในฐานะนักปฐษาเวทฝึกหัดศิลาเวทชั้นสูงและมนตราปฐษาทำให้บาเรียมองเห็นอนาคตด้านอื่นที่น่าสนใจกว่า

“ก็แล้วแต่จะคิด เรียกรวมพลเมื่อไรก็ออกมาแล้วกัน ว่าแต่โรเซร่าปีนี้นายไม่ต้องให้ฉันช่วยจริงๆ เหรอ”

ลินคอร์นยกมือขึ้นกอดอก “ทำไมจะไม่ล่ะ”

บาเรียออกไปหลายวินาทีกับการยอมรับแบบหน้าตายของเพื่อนก่อนจะหัวเราะอย่างขบขัน ลินคอร์น ดี. ฟรานเซสกา ยังเป็นเจ้าชายมาดเยอะไม่เปลี่ยน ทำให้พูดนั้นพูดนี้ว่าไม่อยากให้ช่วย สุดท้ายก็วางแผนการเอาไว้แล้ว

“ปีนี้นายวางแผนอะไร”

“ไม่มีอะไรมากมาย แค่อยากแกล้งคน”

“หือ?”

ดวงตาสีดำสนิทของลินคอร์นเปล่งประกายเจ้าเล่ห์ “ลิล่าขาดการติดต่อกับฉันมาสองเดือนแล้ว ถ้ามึงก็ยังไม่ยอมบอกว่ายายเจ็ดยาย

ไปไหน ขนาดนี้ลแอบถาม ที่นี่ยังไม่ยอมหลุดปากสักแอะเลย จันเลยจะ
ดัดหลังผู้ถือสาส์นแห่งไฟคนเก่งเสียหน่อย”

บาเรียลันยิ้ม พลังถามว่า “แล้วแผนการล่ะ”

ลินคอร์นหรีตามองเพื่อน “นายจะไม่บอกลิล่าใช่ไหม”

บาเรียลันโหล “แล้วทุกปีจันบอกไหมล่ะ”

ลินคอร์นพยักหน้าพอใจ “ดี อีกสองสามวัน จันได้ข่าวว่าจะมี
การประชุมสัมมนาพร้อมระหว่างปราการฟาเรนเซ² กับปราการชินเทลล่า
ใช่ไหม”

“ใช่ ทำไม”

“จันจะให้นายล้วงความลับจากผู้หนูหลังลิล่า”

บาเรียลันคิ้วถามงๆ “ใคร?”

ลินคอร์นสบตาบาเรียลัน แล้วตอบว่า “คนที่นายกับจันไม่อยาก
เข้าใกล้ที่สุด หากเป็นไปได้”

บาเรียลันโหล พลังส่ายหน้าตึก ขณะที่ลินคอร์นเอ่ยต่อว่า

“โคตัล แวนเวิร์ธ”

² ปราการฟาเรนเซ ศูนย์รวมการปกครองของรัฐฟอริโซ

2

มหาจอมเวท

ดีเนโซล เป็นเมืองหลวงแห่งการศึกษา และเป็นดินแดนที่พิสูจน์
ถึงภูมิปัญญาของมนุษย์ ที่ประสงค์จะดำเนินชีวิตตามครรลองธรรมชาติ
ภูมิประเทศของดีเนโซลเป็นหุบเขา ซึ่งโอบล้อมด้วยหน้าผาตัดทั้ง
สี่ด้าน ประชากรดั้งเดิมจะเจาะผนังผาเป็นโพรงและดัดแปลงเป็นที่อยู่
อาศัย ปัจจุบันพวกเขายังคงวิถีชีวิตเรียบง่ายได้อย่างเหนียวแน่น ด้วย
ภูมิปัญญาดั้งเดิมของชนเผ่าชินเทลร่วมกับนวัตกรรมสมัยใหม่
ชุมชนนี้มีเส้นทางบนผนังผาเชื่อมต่อแต่ละโพรง มีบันไดทอดยาว
สูงขึ้นไปและเชื่อมต่อถึงกันเป็นถนนคนเดิน ลัทธิพาหนะชนิดต่างๆ ทุก
รูปแบบต่างสัญจรกันอย่างมีระเบียบ ท่ามกลางความวุ่นวายของเมือง
สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นหลักฐานทางสถาปัตยกรรมที่ยอดเยี่ยมและเก่าแก่ที่สุด

ซึ่งแสดงถึงการแทรกซึมเข้าไปอยู่ร่วมกับโครงสร้างตามธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน อีกทั้งยังบ่งบอกวิถีชีวิตได้เป็นอย่างดี

นอกเหนือจากสถาปัตยกรรมที่ยอดเยี่ยม การวางผังเมืองก็ไม่แพ้กัน ดิเนโซลเป็นเมืองหลวงแห่งแรกของเซวีน่า ซึ่งกำหนดจำนวนประชากรที่จะอาศัยรายล้อมรอบๆ ปราการ ไม่ให้หนาแน่นจนเกินไป เพื่อป้องกันไม่ให้ปราการแห่งปัญญาห้อมล้อมด้วยสิ่งรบกวนมากเกินไป พื้นที่หนึ่งในสามบนผืนผาทั้งสี่ด้าน ใช้เป็นเส้นทางสัญจรที่ใช้เชื่อมต่อกับชุมชนในเมือง

บาเรียเองก็ภูมิใจในปราการชินเทลล่า...ปราการที่สร้างขึ้นและคงอยู่เพื่อภูมิปัญญาแห่งเซวีน่า วินาทีแรกที่เขาเห็นปราการแห่งนี้เมื่อยังเด็ก เขาจำได้ว่ากอดขาพ่อแม่ เสี่ยงหัวเราะขำของผู้เป็นพ่ออย่างดังก้องอยู่ในหูเขาอยู่เลย พ่อจับเขาให้ขี่คอขณะที่รถลากด้วยตัวทิงเจอร์วิ่งวนไปรอบปราการ ส่วนแม่ก็ชี้ชวนให้ดูไปรอบๆ พร้อมกับเล่าให้ฟังว่า ตอนที่ท่านยังเป็นนักเวทฝึกหัด ท่านเดินไปตามปราการชินเทลล่าอย่างมีความสุขแค่ไหน

‘สักวันนะจ๊ะ ถ้าลูกมีความขยันมากพอ ปราการนี้ก็จะต้อนรับลูก’ อมีเรีย บราวน์ คุณแม่คนเก่งของเขบอก และมันก็กลายเป็นจริงในเวลาต่อมา

‘ผมจะขยันฮะ’ บาเรียจำได้ว่าตอบรับแม่ไปอย่างนั้น โดยไม่รู้ว่าการแห่งนี้จะต้อนรับเขาหรือไม่ มันอาจต้องมีสิ่งที่มากกว่าความขยัน ตั้งแต่พ่อกับแม่มาเปิดร้านมาสเตอร์บราวน์ที่ดิเนโซล บาเรียได้พบปะเด็กในรุ่นเดียวกันมากขึ้น และได้รู้ความจริงว่า เขาไม่เหมือนเด็ก

คนอื่น เขาเป็นเมเนไทย³ และแม่แต่เมเนไทยด้วยกัน เขาก็ยังแตกต่าง เพราะเขาเป็นลูกครึ่งด้วย เป็นความแตกต่างที่คนอื่นอาจคิดว่าเขาลำบาก แต่สำหรับบาเรีย เขากลับสนุก

สนุกที่ได้เห็นเด็กที่เก่งกว่าเขา และสนุกที่ได้เห็นเด็กที่อ่อนด้อยกว่าเขา มันเป็นเรื่องตลกที่เขาไม่เคียดแค้นเมื่อต้องอยู่ตรงกลางระหว่างคนสองพวก สิ่งที่เขาทำก็แค่ไม่ทำให้คนทั้งสองกลุ่มหันมาสนใจเขา

‘ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน กับใคร การทำตัวให้ไม่เป็นที่ผิดสังเกต ย่อมดีกว่าตกเป็นเป้าสายตานะบา’ คุณพ่ออย่าเตือนเสมอ และบาเรียก็เห็นด้วย แต่ดูเหมือนความคิดนี้จะไม่เหมาะกับเป้าหมายของเขาในวันนี้เท่าไร

“ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน กับใคร การทำตัวให้ไม่เป็นที่ผิดสังเกต ย่อมดีกว่าตกเป็นเป้าสายตานะบา” ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ทุกทีเห็นเกาะติดซิลค์ตลอด” โคตัล แวนเวิร์ธ จอมเวทพิษฝึกหัดที่บาเรียทันทีที่เขาก้าวเข้ามาในห้องบรรยาย ถ้ารุ่นพี่ซึ่งเคยร่วมปฏิบัติการด้วยกันมาหลายครั้งอยู่คนเดียว บาเรียก็พร้อมจะเข้าไปเสวนาด้วยหรอคะ แต่นับวันรุ่นพี่ที่หนุ่มยิ่งห่างไกลความหล่อ แต่เข้าใจถึงความสวย มีหน้าซึ้งยังอยู่กลางดงนักเวทฝึกหัดและจอมเวทฝึกหัดของทั้งสองปรากรา เขาเลยทำทำไมค่อยถูก

“สวัสดีครับรุ่นพี่” บาเรียเอ่ยเสียงนอบน้อม โคตัลเดินออกจากกลุ่มเพื่อนมาหาบาเรีย แล้วยกมือแกว่งสลัไปมาเหนือหัวตัวเองกับหัวของบาเรีย แล้วพูดว่า

“นายสูงขึ้นอีกแล้วหรอเนี่ย”

บาเรียมองความต่างของส่วนสูงที่โคตัลคะเนอยู่ ดูเหมือนเขาจะ

³ เมเนไทย คือผู้ที่มิฬลั้งธาตุน้อย รวมไปถึงผู้ที่มิฬลั้งธาตุเลย แต่มีฬลั้งเวท

สูงกว่าโคตลเล็กน้อย แล้วหันไปมองรุ่นพี่อย่างระมัดระวัง ใครจะรู้ว่าตัวอันตรายแห่งปราการฟาเรนเซออาจไม่พอใจกับส่วนต่างของความสูงนั้นแล้วทำอะไรแผลงๆ ขึ้นมาก็ได้

‘ใช้ว่าเขาไม่เคยทำอะไรไหน’ บาเรียคิด พลางตอบด้วยรอยยิ้มอ่อนว่า “คงจะหยุดสูงเร็วๆ นี้แหละครับ”

โคตลยกไหล่ แล้วออกเดินไปพร้อมกับบาเรีย พลางพูดว่า

“นายมาได้จังหวะพอดีเลย ฉันเริ่มเบื่อคุดแล้ว ไปหาที่นั่งกัน วันนี้ร้านมาสเตอร์บราวน์เปิดหรือเปล่าว่าจะไปซื้อของเล่นฝากฟลินน์กับโลวีสักหน่อย”

“วันก่อน...” ‘ลีนค์เพิ่งซื้อไป’ บาเรียซังก้าคำพูดต่อจากนั้น แล้วกลืนลงไปทันที เมื่อนึกถึงเรื่องที่เพื่อนสนิทให้वानขึ้นมาได้ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องราว “วันก่อนพีซลค์เพิ่งสั่งซื้อไปนี่ครับ”

“ซิลค์จะเข้าใจอะไรเกี่ยวกับเด็ก ซื้อแต่ของน่าเบื่อ เนี่ยคงเน้นแต่พวกของเล่นที่ใช้ฝึกพลังพื้นฐานละสิ ฉันอยากได้อะไรที่แรงกว่านั้นสักหน่อย เจ้าตัวแสบสองคนนั้นจะได้สนุกมากขึ้น”

“อ้อ ได้ครับ” บาเรียรับคำ พลางมองไปทางเหล่าสาวน้อยที่มองโคตลอย่างเสียดาย ที่หนุ่มเนื้อหอมแห่งปราการฟาเรนเซอไม่กลับไปหาพวกเธอเสียแล้ว สำหรับพวกเธอ โคตล แวนเวิร์ธ คงเป็นหนุ่มในฝันแต่กับบาเรียและเพื่อนที่ใกล้ชิด หากเป็นไปได้ ก็ขอยู่ห่างๆ ไว้จะดีกว่า

“เห็นว่าเจ้าหนุ่มสายฟ้าของเราก็ดูเข้าที่นี้ด้วยนี้ ไม่เห็นมาเข้าสัมนาเลย” โคตลถามเมื่อนั่งลง ขณะมองบาเรียบิดเปิดลูกแก้วเก็บของเพื่อหยิบสมุดบันทึกออกมาวางอย่างเตรียมพร้อม

“เวิร์นเลือกสาขาเสนาธิการครับ เห็นว่ามีการปรับพื้นฐานด้วยการให้นักเรียนทั้งชั้นออกไปทำภารกิจเลย วันนี้คงจะกลับมาแล้วละครับ”
 บาเรียตอบ พลางหันไปค้อมศีรษะให้รุ่นพี่จอมเวทฝึกหัดหลายคนที่พักันเดินมานั้น

“นั่นสินะ สัปดาห์นี้นี้เกี่ยวกับแผนงานการปรับสภาพดินของคูมีราฟอเรส นักศิลาเวทสายตำรารับตำราคงไม่มาร่วม”

บาเรียยิ้มกับคำเปรียบเทียบกับโคตลถึงนักเวทฝึกหัดดีกว่าคนที่เข้าเรียนที่ปราการชินเทลล่า ซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นปราการที่มีการฝึกฝนพลังเวทน้อยที่สุด

“ยิ้มทำไม”

บาเรียหุบยิ้ม แล้วตอบอย่างระมัดระวังว่า “แค่มิครับ และคิดว่ารุ่นพี่พูดเบาลงหน่อยก็ดี เพราะยังงี้ที่นี้ก็คือปราการชินเทลล่า รุ่นพี่คงไม่อยากมีเรื่องแน่ๆ”

โคตลยกคิ้วเหมือนท้าทาย แต่ก่อนจะพูดอะไรต่อ เสียงเรียกบาเรียก็ดังชัดขึ้นมาจากด้านหลังเสียก่อน

“บา!”

บาเรียหันไปตามเสียงเรียก จังหวะเดียวกับเจ้าของเสียงเรียกตรงมารัดคอเขา พร้อมด้วยเสียงโหวกเหวกไววายตามนัย

“คิดถึงนายเป็นบ้าเลย สามเดือนเหมือนสามสิบปี ทำไมนายไม่สอบเข้าปราการฟาเรนเซ่หา!” ซิลด์ คาโรต้า พุดพลางรัดคอบาเรียแน่นขึ้นอย่างมันเขี้ยว จนบาเรียแทบหายใจไม่ออก ก่อนจะรีบแย่งมือเพื่อนคลายวงแขนอย่างอารมณ์ดีว่า

“พูดผิดหรือเปล่า นายต่างหากทำไมไม่สอเข้าปากรา
ชินเทลล่า ใครกันแน่ที่หนีใคร”

“อ๊ะ! รูนฟีโคตล สวัสดิ์ครับ ขอโทษที่หักทลายช้า ผมตั้งใจที่เจอ
เพื่อนมากไปหน่อย” ซิลด์ร้องทักด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่เป็นไร เพิ่งห่างกันสามเดือนก็อย่างนี้แหละ เงาใช้ไหมล่ะ”

“ที่สุดเลยครับ ผมกับบาเป็นรูมเมตกัน อยู่ด้วยกันมาตั้งสามปี
พอแยกกันเลยแปลกๆ เนอะบา”

บาเรียกหน้า ซิลด์เลยเอ่ยต่อ “นายได้รับการติดต่อจากลินค
หรือเปล่า ฉันหวังว่า...”

ปึก! เสียงสมุดบันทึกที่บาเรียงไว้บนโต๊ะถูกใครบางคนชนร่วง
จนขัดจังหวะการเล่าเรื่องของซิลด์ ทำให้ทั้งสองคนหันไปมอง แต่ไม่พบ
อะไร กระทั่งเห็นเส้นผมหยักศกปุ่กปุ่กสีขาวเหมือนขนตัวเซิร์ฟโผล่ขึ้นมา
จากใต้โต๊ะ

“เออ...ขอโทษนะ นี่สมุด” เสียงเล็กดังเบาๆ มาจากกลุ่มผมสีขาว
ที่เห็น แต่ศีรษะกลับยังไม่โผล่พ้นขอบโต๊ะ

“เด็กๆ เราไม่เห็นรูนฟีหรือครับ ถ้ารูนฟีไม่เมยหน้า รูนฟีเซิร์ฟ”
โคตลแซว คนที่เป็นเจ้าของเส้นผมที่เหมือนขนของตัวเซิร์ฟ แถมชื่อก็ยัง
เหมือนกันอีกเมยหน้าขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีฟ้าสดที่ดูวุ่นงัน

“เฮ้ย!” ซิลด์ร้องอุทาน เมื่อคนที่ตัวสูงแค่ขอบโต๊ะเมยหน้ามอง
พวกเขา ด้วยใบหน้าไม่ต่างกับเด็กสิบขวบที่ทำตัวแกล้งแสดไปเอาแว่น
ทรงกลมสีเงินของคุณตามาสวมเล่น ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะใช้ผู้เข้าร่วม
สัมมนาระดับนักเวทฝึกหัดของห้องนี้แน่ๆ

“อะ...ขอโทษนะ ฉันชุ่มซำไปหน่อย นี่สมุดเธอ” คนตัวเล็กซึ่งเสียงก็ยิ่งเหมือนเด็กมากๆ เอ่ยขึ้น มือเล็กกระจุกัณฐิกาด้วยกัณฐิกาของบาเรียวางบนโต๊ะ แล้วหันไปยิ้มให้โคตล พลังก้าวขึ้นไปยืนบนอ้อมแขนของห้องบรรยายชั้นเดียวกับที่พวกบาเรียยืนอยู่ ทำให้เขาดูสูงกว่าขอบโต๊ะขึ้นมาหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังตัวเตี้ยอยู่ดี

“โคตล สบาย?”

“ครับ สบายดี” โคตลตอบโดยไม่มีท่าทีล้อเล่นเหมือนเช่นทุกที่เซรีพยกหน้า แล้วหันไปพยกหน้าให้นักเวทฝึกหัดอีกสองคนอย่างขอโทษอีกครั้ง แล้วหันไปพูดกับโคตลว่า

“เอาไว้ค่อยคุยกันนะ”

“ยินดีครับ รุ่งพี”

เสียงตอบรับอย่างนอบน้อมของโคตล ทำให้บาเรียอดถามรุ่งพีตัวแสบ หลังจากเด็กประหลาดเดินคล้อยหลังไปแล้วไม่ได้ว่า

“ใครเธอครับ รุ่งพี”

“ใช่ ใครครับ รุ่งพี เป็นลูกของรุ่งพีคนไหนหรือเปล่า” ซิลด์ถามต่อติดๆ ก่อนจะร้องโอดโอย เพราะโดนโคตลเขกหัว พร้อมคำตอบว่า

“เซรีพ กลาสติล ว่าที่ตำนานมีชีวิตของแผนกพัฒนาการเวทเห็นอย่างนั้นนะ เขาเป็นมหาจอมเวท⁴ แล้วนะ”

⁴ ตำแหน่งของจอมเวทในซีวีน่า เรียงลำดับขึ้นตามคุณวุฒิ ดังนี้ จอมเวท มาสเตอร์ มหาจอมเวท ศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์จอมเวท รองศาสตราจารย์จอมเวท และศาสตราจารย์จอมเวท โดยตำแหน่งตั้งแต่ผู้ช่วยศาสตราจารย์จอมเวทเป็นต้นไป ต้องได้รับการแต่งตั้งจากปรการแต่ละแห่งตามผลงานที่ทำคุณประโยชน์ต่อรัฐ

“หา!” สองหนุ่มมูทกันขึ้นพร้อมกัน ขณะที่โคตล์พูดต่อว่า

“แล้วเด็กที่ว่าของพวกนายนะ อายุยี่สิบห้าปีแล้ว”

“หา!!!”

“สุดยอด” ซิลด์พึมพำ แล้วรีบลุกไปนั่งที่หนึ่งของตัวเอง เมื่อมาสเตอร์ผู้รับผิดชอบดำเนินการสัมภาษณ์ปรากฏตัวขึ้น

“แล้วค่อยคุยกันตอนกินข้าวนะบา” ซิลด์พูดนัดแนะทิ้งท้ายก่อนจากไป บาเรียยิ้มรับพลางเหลือบมองโคตล์เล็กน้อย

‘คงต้องอาศัยโอกาสอื่นแล้ว’ บาเรียคิด

เชรียฟ กลาสติล ขยับกระเป๋าสะพายให้เข้าที่ ขณะอำปากหาวหอด

เพราะโครงการศึกษาการพัฒนาน้ำยาเคลือบเส้นไหมทนพลังเวทีเขาทำอยู่ ยึดเยื่อกว่าที่คิด สามวันสามคืนแล้วที่เขาไม่ได้ออกจากห้องวิจัย ที่จำใจออกมาในช่วงเช้าวันนี้ ก็เพราะมีสัมมนาวางแผนฟื้นฟูสภาพดินในคูมีราฟอเรสนี้แหละ แต่เขาไม่มีสมาธิมากพอจะฟังการบรรยายครั้งนี้เลย

‘เดี๋ยวค่อยไปดูการบรรยายย้อนหลังเอาแล้วกัน’ เชรียฟบอกตัวเอง ขณะเดินลงจากอัฒจันทร์ไปยังพื้นที่ชั้นล่างสุด โดยไม่ใส่ใจคนรอบข้าง เขาต้องการกลับไปดูผลวิเคราะห์ของการทำปฏิกิริยาที่ห้องทำงานของเขา ก่อนจะกลับมาเข้าห้องสัมมนาอีกครั้งในตอนบ่าย

“ไม่กินข้าวด้วยกันก่อนหรือคะคุณเชรียฟ” เสียงทักดังมาจากกลุ่มรุ่นน้อง

เชรียฟจึงหันไปส่ายหน้าปฏิเสธ “ไม่ละ ขอบใจ” จากนั้นเชรียฟก็หันไปตั้งหน้าตั้งตาเดินลงบันไดอย่างระมัดระวังแทน กระทั่งมาถึงชั้นล่าง

มหาจอมเวทผู้มีส่วนสูงเพียงหนึ่งร้อยสี่สิบเซนติเมตรถอนหายใจอย่าง
โล่งอกที่มาถึงเป้าหมายอย่างปลอดภัย

“ทำไมต้องให้ไปนั่งเสียสูงด้วยนะ” เซรีฟบ่นมึนงำ ทั้งที่รู้ดีอยู่แล้ว
ว่า แก้อี้ในห้องสัมมนาแห่งนี้จัดไว้อย่างถูกต้องตามลำดับ จอมเวทศิลา
เป็นจอมเวทแห่งหลักการ ทุกอย่างที่เราทำความเข้าใจมีความหมายเสมอ ผู้ที่มี
อาวุโสสูงกว่าต้องนั่งอยู่ด้านบน เพื่อมอบพื้นที่การเรียนรู้ให้แก่รุ่นน้องที่
น่ารัก เซรีฟยินดีเดินขึ้นเดินลง หากนั่นจะทำให้รุ่นน้องมีสภาพแวดล้อม
ในการเรียนรู้ที่ดี แต่รุ่นน้องบางคนก็ใช้พื้นที่ที่ดีนี้นั่งหลับเสียอย่างนั้น
ซึ่งจะเห็นภาพนั้นมากขึ้น หากชั้นเรียนนี้ต้องเรียนร่วมกับจอมเวทอัคคี

‘คนเยอะจริง สงสัยต้องใช้ทางลัดกลับไปห้อง’ เซรีฟคิด ขณะ
ฝ่าดงขาที่เดินกันขวักไขว่ของเหล่าผู้มาสัมมนาอย่างอ่อนใจ ตอนที่เขาจะ
ก้าวเข้าเส้นทางลัดตามที่ตั้งใจ เขาของใครบางคนก็ปรากฏตรงหน้าอย่าง
ปัจจุบันทันด่วน และชนเซรีฟอย่างจัง พร้อมกับเสียงตะโกนลั่น

“บา! ซิลด์! คิดถึงพวกนายจังเลย”

ปึก! แรเงปะทะจากบาร์เรียร์ป้องกันตัวของเซรีฟ ทำเอาเจ้าของ
เสียงตะโกนที่ชนกับเขาชะงักแล้วก้มดู เป็นจังหวะเดียวกับที่เซรีฟเผยหน้า
มองรุ่นน้องตัวโตที่แสนจะโหดเหี้ยมโวยวายอย่างเอาเรื่อง

‘เด็กคนนี้ไม่รู้หรือไง ว่าที่ซินเทลล่านักเรียนจอมเวทห้ามใช้เวทบน
โถงทางเดิน แยะจริง’ แต่เซรีฟยังไม่ทันจะดักเตือนรุ่นน้อง เจ้ารุ่นน้อง
ตัวโตก็คว้าตัวเขาลอยขึ้น พลังหันซ้ายหันขวาพร้อมกับพิมพ์ว่า

“อ๊ะ! ลูกใครหว่า มาหลงอยู่แถวนี้เนี่ย ไอ้หนูหลงทางหรือเปล่า”

“เปล่า” เซรีฟตอบเสียงหัวนิดๆ พลังดันตัวออกห่าง แต่อีกฝ่าย

ก็รัดแน่นขึ้น พลังดูเขาเสียอีก

“อยู่นิ่งๆ สิเจ้าหนู วันนี้มีสัมมนา คนเยอะ เดี่ยวก็โดนเหยียบแบน หรือก นี่คงหลงกับรุ่นพี่สักคนละสิ ต้องพาไปให้มาสเตอร์ผู้ดูแลแล้ว ไจเย็นนะเจ้าหนู อีกแป๊บก็เจอฟอแม่แล้วละ”

“วางฉันลง” เซรีพเอ่ยอย่างใช้ความอดทน แต่เขาคงพูดเบาไป คนที่อุ้มเขาอยู่จึงไม่ได้ยิน หรือไม่ เจ้าเด็กไร้มารยาทนี่ก็คงมัวแต่ตะโกน บอกเพื่อนที่อยู่ห่างออกไปว่า

“เจอเด็กหลง เดี่ยวฉันเอาเด็กนี้ไปให้มาสเตอร์ก่อน มีเรื่องจะคุย กับพวกนายเต็มเลย เดี่ยวมา...”

“วางฉันลง” เซรีพพูดอีกครั้ง พร้อมกับยกมือแตะแก้มรุ่นน้อง จนเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลเข้มประกายเขียวหม่นหันมามอง

“อย่าชนสิเด็กน้อย ที่นี่คนมันเยอะ เดี่ยวก็โดนชนกระเด็นอีก หรือก”

“คนที่จะกระเด็นมันคุณต่างหาก ปล่อยผมลงได้แล้ว รุ่นน้อง” เซรีพเอ่ยซ้ำๆ และชัด นี่น่าจะเป็นประโยคที่ยาวที่สุดในรอบสัปดาห์นี้ของเขา เขาไม่อยากเสียเวลาไปกับรุ่นน้องตาถั่วอีกแล้ว

“ละเมออยู่หรือ เจ้าหนู ใครรุ่นน้องใคร ไปเลย นายต้องไปอยู่กับมาสเตอร์...” เสียงของรุ่นน้องจอมवादดีชะงักค้างเหมือนกับทั้งร่างของเขา ถูกแช่แข็ง ผู้คนรอบข้างต่างหันมามองร่างของชายหนุ่มที่ยืนแข็งที่อยู่อีกกลางวงมนตราศิลาเวทอย่างแตกตื่น ขณะที่เหล่าผองเพื่อนของรุ่นน้องคนนี้รีบวิ่งมาหาเพื่อนผู้เคราะห์ร้ายหน้าตาตื่น

“เวิร์น! รุ่นพี่!”

เซิร์ฟหันไปมองเจ้าของเสียงเรียก นักเวทฝึกหัดที่ปักตราสัญลักษณ์
ปรากฏารชินเทลล่ากับปรากฏารฟาเรนเซวี่งนำหน้าจอมเวทฝึกหัดอีกคน
ที่เขารู้จักดี โคดัล แวนเวิร์ธ

‘เด็กของปรากฏารชินเทลล่านั้น ชื่ออะไรนะ เหมือนเคยเห็นใน
ประวัติของคนที่จะมาเรียนมนตรากับเรา อ้อ บาเรีย มิซซาร์พ’ เซิร์ฟ
คิดพลางลอยตัวออกจากอ้อมแขนของเวิร์น แล้วทิ้งตัวลงยืนบนพื้น

“ดูแลเพื่อนของคุณด้วย ดูเหมือนเขาจะเป็นคนพูดไม่รู้เรื่อง”
เซิร์ฟเอ่ย ขณะขยับกระเป๋าสะพายให้เข้าที่ แล้วหันไปสบตาโคดัลที่เปล่ง
ประกายขบขัน

“อ้อ อย่าปล่อยให้ให้คุณคนนี้อยู่ตรงนี้นานนักละ เดี่ยวจะโดน
ใคร...” เซิร์ฟเอ่ยถึงตรงนี้ก็หยุด แล้วปรายตามองเวิร์นที่ยืนตัวแข็งที่อออยู่
พูดต่อว่า “ชนกระเด็นเสียก่อน”

“ครับ รุ่งพี ขอโทษแทนเวิร์นด้วยที่ทำให้ลำบาก” บาเรียรีบรับคำ
เซิร์ฟส่ายหน้า แล้วพิมพ์ำขณะเดินผ่านรุ่งนึ่งที่พากันหลีกทางให้
อย่างเกรงใจ คนที่รู้จักก็หลบให้อย่างยำเกรง ส่วนคนที่ไม่รู้จักก็เฝียงมอง
มาอย่างสนใจ จนเซิร์ฟพ่นลมหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย

‘ชื่อเวิร์นนั่นเธอ อย่าให้เจออีกก็แล้วกัน’